

Chương 132: Truy Tìm Reinhardt (6) - Tình Hình Của Reinhardt

(Số từ: 3784)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:53 PM 30/04/2023

Tất nhiên, Hội Đạo Tặc cấp đã được giấu kỹ. Đó không phải là một tổ chức chính thức như Hội thương nhân—họ chỉ là một tổ chức tội phạm, vì vậy phạm vi ảnh hưởng chính của họ là ở những con hẻm phía sau Chợ Wenster, nơi có vô số chi nhánh của Hội Đạo Tặc ẩn dưới mê cung phức tạp của các tòa nhà.

“Có rất nhiều bảo vệ ở Chợ Wenster, vì vậy lẽ ra họ phải tìm kiếm khắp nơi rồi. Chúng ta không cần phải đến đó.”

“Họ cố gắng không có một cái gì đó giống như một trụ sở cố định. Bất kể tổ chức của họ lớn đến đâu, các Vệ binh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào và bắt giữ tất cả bọn họ, vì vậy họ cố gắng không để lại bất kỳ dấu vết nào.”

Loyar chỉ vào một số địa điểm hoàn toàn xa xôi không thuộc Quận Wenster.

“Những kẻ này thay đổi trụ sở theo định kỳ. Có lẽ đó là lý do tại sao tất cả các cuộc điều tra đều không có manh mối nào về vị trí của Hội Đạo Tặc.” Thực tế là Hội Đạo Tặc không có trụ sở cố định có nghĩa là họ sẽ có những nơi dễ bị lộ. Ở Chợ Wenster, mặc dù là lãnh địa của họ, nhưng họ chỉ có một số căn cứ rải rác ở đó, không có trụ sở chính — đó là những nơi họ có thể dễ dàng bỏ rơi bất cứ lúc nào.

“Cô có biết họ ở đâu không?”

“Ah. Đây, đây, đây, đây...”

Loyar dùng ngón tay chỉ vào nhiều điểm khác nhau trên bản đồ.

“...Không phải là quá nhiều sao?”

Những nơi mà Loyar chỉ ra nằm rải rác khắp Thủ đô Đế quốc, và cũng có khoảng 20 điểm. Có rất nhiều địa điểm tiềm năng đến nỗi cô ấy sợ rằng họ sẽ hết thời gian nếu đi đến từng địa điểm một.

“Cô có biết những địa điểm này có điểm gì chung không?” Loyar trả lời như thể cô ấy biết Eleris sẽ nghĩ gì.

“Cái đó... tôi không biết.”

“Cô biết hồ chứa là gì?”

“Hồ chứa? Đó là gì?”

“Uhm... Nó giống như một cơ sở thu gom nước mưa.”

Hồ chứa là cơ sở tạm thời thu thập nước mưa để ngăn sông tràn khi trời mưa. Họ xả lượng nước thừa khi mực nước sông ổn định.

“Nó lớn đến mức không có nơi nào tốt hơn để dùng làm nơi ẩn náu. Đâu phải cơ sở công lập, nhưng nếu một hai cán bộ đang quản lý cơ sở đó ăn lương dễ như trở bàn tay; họ đang sử dụng những hồ chứa lớn dưới lòng đất này làm trụ sở chính.”

“Tôi thực sự không hiểu nó là gì, nhưng... Họ sử dụng cơ sở đó làm trụ sở chính, phải không?”

“Đúng vậy.”

Loyar biết rằng họ thay đổi trụ sở như vậy vì cô đã từng có mối liên hệ mật thiết với họ. Tuy nhiên, Eleris chỉ nghiêng đầu.

“Đợi đã, nhưng không phải đã lâu rồi kể từ khi mưa thực sự bắt đầu trút xuống sao?”

Đó là một cơ sở thu gom nước mưa, nhưng vì trời đã mưa khá lâu nên các bể chứa chắc đã khá đầy. Điều đó không có nghĩa là Hội Đạo Tặc đã mất trụ sở của họ sao?

Loyar lắc đầu.

“Không, đóng cửa xả lũ thì nước mưa không vào được.”

“Ồ đúng rồi.”

Trên thực tế, ngay cả khi trời mưa, nếu họ đóng tất cả các cống cho nước mưa chảy qua, thì các hồ chứa đó sẽ không đầy. Đó là cách họ ngăn không cho trụ sở của mình bị ngập.

“Nhưng nếu họ đóng tất cả các cửa xả lũ của tất cả các hồ chứa, khiến chúng không thể hoạt động bình thường, thì rõ ràng là chúng đang ở đâu. Họ chỉ đóng cửa xả lũ ở những nơi đặt trụ sở của họ lúc này và mở lại khi họ thay đổi địa điểm.”

“Nhưng bây giờ trời đang mưa đúng không?”

“...Vì vậy, họ không thể di chuyển trụ sở của họ vào lúc này.”

Điểm yếu của phương pháp này là họ không thể di chuyển trụ sở khi trời mưa. Rốt cuộc, họ sẽ không thể sử dụng một hồ chứa đã đầy làm trụ sở mới của mình.

“Chúng ta chỉ cần tìm một hồ chứa có cửa xả lũ đóng hoàn toàn; đó phải là trụ sở của Hội Đạo Tặc.”

Trước những lời của Loyar, nét mặt của Eleris trở nên kỳ lạ.

“...Không phải cô rất tệ trong việc sử dụng cái đầu của mình sao?”

“Đồ khốn, tôi đã làm những việc như thế này từ lâu rồi, vậy cô có nghĩ rằng tôi đang trở nên giỏi hơn trong những việc như thế này không?!” Loyar

hét lên, truyền đạt rằng nếu Eleris muốn khen cô ấy, thì cô ấy nên làm điều đó một cách đàng hoàng.

* * *

*Shaaaaaaaaaaaaa...

Trời cứ mưa.

“Ellen, chúng ta vào thôi.”

"Tôi ổn."

Ellen ngồi trên chiếc ghế dài trước ký túc xá của Royal Class, cô đơn nhìn chăm chăm vào khoảng không.

Khi Ellen đang ngồi bất động trên băng ghế đó, Harriet cẩn thận nắm lấy cánh tay của cô.

“Người đó thực sự rất mạnh. Cậu cũng không thể giúp họ. C-Cậu đã chiến đấu thực sự tốt.”

Theo quan điểm của Harriet, Ellen dường như vẫn còn đang nghiền ngẫm về thất bại nặng nề của mình. Tuy nhiên, cô ấy nghĩ rằng Ellen đã chiến đấu rất tốt và rằng cô ấy đã thể hiện kỹ năng của mình.

Cô ấy nghĩ rằng đó không phải là điều mà cô ấy nên cảm thấy quá chán nản. Cô cũng đang thắc mắc về thanh kiếm triệu hồi đó, nhưng Harriet không dám hỏi. Như thanh kiếm triệu hồi đó chưa từng tồn tại, nó đã biến mất như một ảo ảnh ngay sau khi cuộc chiến kết thúc.

“Cậu sẽ bị cảm lạnh đấy. Chúng ta hãy đi vào.”

Ellen nhìn cô chăm chăm, nghe những lời của Harriet.

“Đó là... Không phải vì thế.”

Nước nhỏ xuống mặt Ellen từ mái tóc của cô ấy.

Có lẽ vì những giọt nước mà Harriet cảm thấy như thể Ellen đã khóc.

“Hãy để tôi ở lại như thế này một lúc. Sẽ chỉ mất một chút thời gian... được chứ?”

Điều khó khăn là Ellen thậm chí không nghĩ đến việc chuyển đi. Mặt trời đã lặn, nhường chỗ cho mặt trăng.

Tại sao cô ấy lại ngồi dưới mưa giữa đêm? Ellen đang nghĩ gì vậy?

“...Được rồi.”

Harriet không thể an ủi Ellen.

Cô tự hỏi liệu Reinhardt có thể an ủi cô nếu anh trở lại hay không.

Harriet không biết rõ về Ellen.

Tuy nhiên, cô có cảm giác rằng mình sẽ còn đau khổ hơn nếu Reinhardt an ủi Ellen.

Trái ngược với lời nói rằng cô ấy sẽ chỉ ở đó lâu hơn một chút, Ellen chỉ ngồi đó nhìn chăm chăm vào màn mưa trong một lúc rất lâu.

* * *

Harriet trở lại ký túc xá, bỏ lại Ellen. Vì là tối thứ Sáu nên cô có thể thấy mọi người đang tận hưởng thời gian rảnh của mình tùy thích, vì đó là ngày cuối cùng của tuần trước khi nghỉ cuối tuần. Mặc dù cô ấy đã đi ra ngoài với một chiếc ô, nó không đủ để ngăn cơn mưa lớn. Do đó, cô ấy trông giống như một con chuột ướt.

“Harriet! Cậu đã ở đâu? Tại sao đến tận bây giờ cậu mới quay lại?”

“Uh, ah... Không có gì đâu.”

“Trông cậu rất lạnh. Nhanh lên và vào trong đi.”

“Vâng, cảm ơn...”

Harriet chỉ cười yếu ớt trước những lời lo lắng của Adelia. Đúng là cô cảm thấy lạnh nên muốn tắm nước ấm thật nhanh. Khi cô chuẩn bị bước vào phòng riêng của mình, cô thấy ai đó hơi giơ tay từ phía đối diện.

“Cậu đã đi đâu?”

“À... Bertus.”

Bertus đến gần Harriet với một nụ cười nhã nhặn lịch sự.

“Cậu có ra ngoài tìm Reinhardt không?”

“K-không! T-tại sao t-tôi lại phải-?”

Bertus phá lên cười như thể anh ta thấy buồn cười khi nghe Harriet cố gắng bào chữa.

Anh ấy luôn dịu dàng và đáng yêu kể từ khi anh ấy mới nhập học. Tất nhiên, mọi người sợ anh ta vì địa vị của anh ta bên ngoài Temple.

Tuy nhiên, đến một lúc nào đó, Harriet bắt đầu cảm thấy hơi miễn cưỡng với Bertus.

Sự khó chịu này bắt nguồn từ việc cô không thể nói được những gì đang nghĩ, không chỉ vì địa vị của anh.

Đâu là sự khác biệt giữa một người lúc nào cũng mỉm cười và một người hoàn toàn vô cảm? Đó là những gì Harriet bắt đầu nghĩ vào những ngày đó mỗi khi cô nhìn Bertus.

Harriet thấy Bertus hơi đáng sợ và đáng sợ, không chỉ vì địa vị của anh ta.

"Vậy nó thế nào rồi? Cậu có phát hiện ra điều gì không?"

Harriet nói rằng mình không ra ngoài để tìm Reinhardt, nhưng Bertus thậm chí còn không thêm viện ra lời bào chữa cho cô ấy.

"...Không hẳn." Harriet trả lời bằng giọng buồn bã. Bertus vẫn mỉm cười khi gật đầu.

"Không sao cả. Reinhardt sẽ trở lại."

Đó không phải là những lời an ủi đơn thuần.

Có vẻ như anh ấy đang nói về điều gì đó đã được xác nhận. Nghe giống một lời tiên tri hơn, nên Harriet ngẩng đầu lên.

“T-thật sao?”

"Tất nhiên rồi."

Như mọi khi. Bertus không để lọt bất kỳ chi tiết nào.

* * *

Loyar và Eleris bắt đầu tiến hành cuộc tìm kiếm tuyệt vọng của riêng họ. Họ đã phải kiểm tra một số lượng lớn các hồ chứa và xem liệu các tuyến đường thủy xung quanh có bị tràn hay không.

Tuy nhiên, đã có một vấn đề.

“Mẹ kiếp, mưa nhiều quá, không biết nước tràn vì cửa xả lũ đóng hay hồ chứa đầy”.

Eleris gật đầu khi nghe những lời lo lắng của Loyar. Hóa ra, không thể phân biệt được liệu các hồ chứa có vượt quá giới hạn về lượng nước mà chúng có thể chứa hay liệu các cửa xả lũ của chúng có bị đóng do Hội Đạo Tặc hay không.

“Tôi sẽ sử dụng Ma pháp [Phát hiện Sự sống].”

May mắn thay, Eleris đã có giải pháp cho vấn đề này. Ma pháp [Phát hiện cấp cao], chẳng hạn như [Phát hiện Sự sống], không phải ai cũng có thể sử dụng được, nhưng Eleris có thể được gọi là một Pháp sư toàn diện.

“Phải thật dễ dàng, đối với một pháp sư.”

Eleris cười trước những lời của Loyar.

“Tôi đã đọc sách hàng trăm năm rồi, nếu tôi không thể làm được nhiều như vậy, thì thật là kỳ lạ.”

Nghe những lời đó, Loyar bắt đầu nhìn chăm chăm vào Eleris.

“...Nhân tiện, cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Đồ súc sinh, người thực sự nghĩ rằng ta sẽ cho người câu trả lời sau khi người hỏi một cách thô lỗ như vậy sao?”

“Bây giờ chúng ta đang nói về cuộc đua à?”

“Vậy thì đừng hỏi tuổi của một quý cô.”

“Quý cô nào? Một bà già, đó là những gì cô đang có”.

“Mày nói gì hả, đồ vũ phu?”

“Cái gì? Một kẻ vũ phu? Không phải là một con thú mà là một kẻ vũ phu sao?”

“Nếu tôi là một bà cụ, thì cô hoàn toàn là một kẻ vũ phu. Sau khi chúng ta tìm thấy Điện hạ, cô sẽ nhận được một bạt tai từ tôi, vì vậy hãy chuẩn bị sẵn sàng. Điều này xảy ra vì cô không chia sẻ thông tin. Điện hạ đã đến gặp tôi cách đây không lâu, và tôi đã nói với ngài ấy rằng mọi thứ đều ổn vì cô đã không nói với tôi bất cứ điều gì.”

“...Chết tiệt, làm sao tôi biết được chuyện này sẽ xảy ra cơ chứ?”

“Câm miệng. Tôi gần như đã niệm chú xong.”

Eleris hoàn thành Ma pháp của mình trong khi cãi nhau với Loyar.

Ma pháp [Phát hiện Sự sống] đã được kích hoạt.

“Họ không có trong đó.”

Eleris đưa ra một câu trả lời rất đơn giản và sẵn sàng hướng tới điểm đến tiếp theo.

“Nhân tiện, làm thế nào cô lại bị tổn thương bàn tay của mình?”

Trong khi họ di chuyển, Eleris bắt đầu hỏi Loyar điều gì đó. Tay phải của Loyar quấn băng dính đầy máu.

“...Tôi đã nói với cô rằng hai người bạn của Reinhardt đã cho tôi thông tin này, phải không?”

“Đúng vậy.”

“Tôi đã cố gắng đuổi họ ra ngoài vì họ cứ khẳng định đi theo tôi. Một trong số chúng hoàn toàn gấp lại, cô ấy chỉ run rẩy—cô ấy có thể không phải là chiến binh. Nhưng cô gái kia vẫn cố chấp nên tôi đã xử lý cô ấy thô bạo hơn một chút...”

Nghe Loyar kể lại, Eleris dường như lại nổi điên lên.

“...Ý cô là mình bị thương khi đánh nhau với một đứa trẻ sao?”

“Cô ấy không phải là một con nhóc bình thường, được chứ?!”

“Cô thực sự trở thành một con chó hoang không hơn không kém vì cứ tự gọi mình là Con chó hoang của Irene à? Bây giờ cô thậm chí còn bị thương khi chiến đấu với những đứa trẻ nhỏ.”

Eleris đang hỏi cô ấy liệu sức mạnh của cô ấy có thực sự thụt lùi với giọng điệu không phản bội nếu cô ấy thực sự lo lắng hay trêu chọc cô ấy.

“Tôi không biết, chết tiệt. Họ đang nuôi quái vật trong Temple. Lần này tôi đã chế ngự được cô ấy, nhưng trong vài năm nữa, cô ấy sẽ có thể bỏ xa tôi ngay cả khi tôi sử dụng hết sức lực của mình. Cô gái đó...”

Khi Eleris nghe thấy những lời đó, vẻ mặt của cô ấy đanh lại.

Eleris đã nghĩ rằng Loyar bị thương sau khi bắt cản khi đùa giỡn với đứa trẻ, nhưng Loyar thực sự vừa nói rằng cô ấy sẽ không thể đánh bại cô gái ngay cả khi cô ấy sử dụng hết sức mạnh của mình sau khi cô gái lớn hơn.

Eleris biết rằng Loyar không phải loại người khiêm tốn. Cô ấy không phải là người nói những điều như vậy.

"Cái gì? Không phải do cô bắt cản chứ?"

“Tôi đã hơi dễ dãi với cô ấy, nhưng... cô ấy có một thanh kiếm kỳ lạ.”

“...Đôi thủ của cô thậm chí đã sử dụng một thanh kiếm? Chống lại cô?”

Eleris có vẻ ngạc nhiên, tự hỏi chuyện gì đã xảy ra. Loyar trông hơi run khi cô bước qua cơn mưa.

“K-không... Cô ấy đã không sử dụng nó ngay từ đầu. Haizz. Nghiêm túc. Tôi vô tình... Không, đó không phải là một tai nạn. Vào lúc đó, tôi cảm thấy cô gái đó không nên được sống. Vì vậy, tôi đã nghiêm túc chống lại cô ấy. Sau đó, thanh kiếm đó đột nhiên xuất hiện trong tay cô gái.”

Lúc đầu, Eleris ngạc nhiên vì Loyar muốn giết một trong những người bạn của chủ nhân mình, sau đó cô ngạc nhiên khi một thanh kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay đôi thủ.

“Đó là một thanh kiếm nhập hồn. Tôi không biết cô ấy là ai, nhưng cô ấy chắc chắn không bình thường, và thanh kiếm đó cũng không bình thường. Khi tôi dừng nó lại, bàn tay của tôi đã trở nên như thế này. Mẹ kiếp, tôi cũng không nghĩ vết thương này sẽ lành nhanh đâu.”

Loyar lắc bàn tay phải băng bó của cô.

“Cô... Sao cô có thể giết một đứa trẻ tuyệt vời như vậy...? Cô điên à? Cô điên rồi phải không?”

‘Người dám giết một kẻ xa lạ đến với người chỉ vì hơi lo lắng cho Điện hạ?’

Đó là điều mà đôi mắt rực lửa của Eleris đang cố truyền đạt. Cô ấy thực sự rất tức giận.

“Đ-đây không phải là lúc cho việc đó! Chúng ta phải đi tìm Điện hạ ngay bây giờ!”

“Chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Eleris tiếp tục bước về phía trước, đầy giận dữ. Cách cô ấy nói chuyện với Loyar dường như truyền đạt rằng cô ấy nên chuẩn bị cho những gì đang chờ đợi mình sau khi họ tìm thấy Reinhardt.

'Một thanh kiếm nhập hồn?'

Cô chỉ nghe tin đồn rằng Temple là nơi nuôi dưỡng quái vật, nhưng khi Loyar trở lại, bị thương trong trận chiến với một đứa trẻ, Eleris bắt đầu tin vào những lời đó.

“Dù sao thì, đừng nói với Sarkegar. Ông ta sẽ bỏ chạy và cố gắng giết cô ấy bằng bất cứ giá nào.”

“...Chết tiệt, không phải tốt hơn là loại bỏ cô ấy sao? Tôi vẫn nghĩ đó là điều tốt nhất.”

“Suyt! Nếu cô lỡ để những lời này vượt mắt trước mặt hân, cô sẽ chết, ta sẽ chết, và Sarkegar cũng sẽ chết!”

Tất nhiên, ngoài điều đó ra, những người bạn của Chủ nhân của cô ấy rất quý giá đối với Eleris.

* * *

—Sáng thứ Bảy. Trời sắp sáng.

"Nó ở đây."

Eleris và Loyar không thể xác định được trụ sở của họ trước khi họ đến hồ chứa thứ mười ba, phía bắc sông Irene.

Eleris đã có thể phát hiện một số phản ứng quan trọng dưới lòng đất. Tất nhiên, không thể xác định cụ thể có bao nhiêu người ở đó và họ là ai vì cô chỉ có thể cảm nhận được sức sống của họ.

“Được rồi, tôi sẽ lấy nó từ đây.”

Loyar, trong vai Con chó hoang của Irene, sẽ lấy lại Reinhardt. Đó là lý do tại sao cô không thể nhờ đến sự giúp đỡ của phù thủy gián điệp quý Eleris.

“Một mình cô sẽ ổn chứ?”

“Có một số kẻ nguy hiểm trong số những kẻ của Hội Đạo Tặc. Nếu mọi thứ không diễn ra như kế hoạch, tôi sẽ biến hình và giết tất cả bọn chúng.”

Họ là Hội Đạo Tặc, một tổ chức tội phạm khổng lồ. Đó là lý do tại sao họ cực kỳ khác biệt với một băng đảng chỉ là một nhóm nhỏ người. Do đó, có khá nhiều cá nhân tài năng nguy hiểm trong số họ. Tuy nhiên, nếu cô ấy đánh giá rằng tính mạng của Chủ nhân đang gặp nguy hiểm, cô ấy sẽ không tiếp tục che giấu danh tính của mình. Đầu tiên cô phải đảm bảo an toàn cho Chủ nhân của mình sau khi giết tất cả bọn chúng, sau đó mới nghĩ cách giải quyết hậu quả.

“Có vẻ như cô thực sự trung thành, nhưng lại là giống kiêu chó hơn.”

"Câm miệng."

Eleris sẽ tiếp tục theo dõi tình hình sau khi sử dụng Ma pháp [tàng hình] lên người và giúp đỡ Loyar nếu mọi thứ trở nên nguy hiểm.

Loyar bắt đầu đi lang thang để tìm lối vào hồ chứa dẫn đến tầng hầm. Phải có một lối vào để mọi người vào bên trong, không chỉ có đường thủy để nước vào, vì vậy cô ấy đang tìm kiếm điều đó.

Loyar bắt đầu sốt ruột nhìn quanh.

* * *

“Shiso. Vậy điều anh đang nói là...”

“Tại sao ta lại biến thành Shiso của người? Ta trẻ hơn người rất nhiều.” (Reinhardt)

“V-vậy thì tôi nên làm thế nào đây...”

“Người đang nói với ta rằng người không biết tên ta là gì sau khi ta đã nói nó rất nhiều lần? Cứ tiếp tục thế này và ta sẽ khiến người mất tất cả mọi thứ ở đây. Nghe rõ chưa?”

“Không, tôi biết anh đang nói gì, nhưng... Nếu anh đột nhiên bảo tôi bàn giao toàn bộ tổ chức như thế này...”

“Ai nói ta muốn chiếm toàn bộ? Biểu cảm ta thể hiện như thế à? Có giống như ta đã cố gắng mọi tiền của tất cả các người không?”

“Chà... tôi thà đưa tiền cho anh còn hơn...”

"Ah? Điều đó sẽ không công bằng, phải không? Người đã đổ máu và nước mắt của mình vào tất cả những điều này, vậy tại sao ta lại thêm muốn điều đó? Lũ khốn các người không thực sự hiểu những gì ta đang nói, huh?... Ta chưa bao giờ nói rằng ta sẽ nghiền nát nơi này hay tiêu diệt tất cả chúng bây, ta chỉ muốn có một khoảng thời gian vui vẻ, người có nghe thấy ta nói không?"

"Không nhưng..."

"Nhưng cái gì? Muốn đi đến cùng sao? Người có muốn ta thử không?"

“K-không ý tôi không phải vậy...”

Trong khi cuộc cãi vã bí ẩn này diễn ra, đột nhiên một số tiếng ồn phát ra từ một phía của hồ chứa, nơi được cho là một hội trường lớn trống rỗng.

*Bang!

-Người là ai!

-Reinhardt đâu rồi, lũ khốn? Taaa giết tất cả các người!

*Bang! Bùm! Kang!

Tiếng ồn dường như phát ra từ các cạnh của nó chứ không phải là trung tâm được thắp sáng bằng đèn màu cam. Biểu cảm của những người ngồi quanh bàn tròn đột nhiên trở nên khá kỳ lạ.

“...Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Và trong số họ, một cậu bé đang ngồi ở chiếc ghế nổi bật nhất, nghiêng đầu.

Một lúc sau khi tiếng ồn ào chiến đấu dừng lại, kẻ tấn công nhanh chóng xuất hiện trước mặt họ, khuôn mặt đầy giận dữ.

“...Reinhardt?”

Reinhardt đang cười toe toét, cũng như vô số người khác, đang ngồi quanh chiếc bàn tròn này.

“Chị ơi, chị có hơi muộn không?”

Theo quan điểm của Loyar, nhìn Reinhardt như vậy khiến người ta nghi ngờ liệu anh ta có thực sự bị bắt cóc hay không.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading